

SIMON ADRI

Mint körbejáró zarándokutak

„A munka azonban nem mindig ment könnyen. Előfordult, hogy a keselyűk akkora tömegben érkeztek, hogy egyetlen élő tollhegyként omlottak a maradványokra, és lehetetlen volt befejezni tőlük a darabolást. De ez a ritkább eset volt. Többnyire sikerült elég ideig távol tartani őket. Amikor végre tízéves lettem, nekem jutott ez a kellőképpen férfias feladat. De más dolgom is akadt. Anyám rám bízta a koponyatetőről lenyesett hajcsomót, én pedig leadtam a kolostor egyik szerzetesének, aki összegyűjtötte a halottak haját a jó újrászületésért végzett szertartásokhoz.”

Kiss Péter Attila: Jövő tavasszal

Csobog a hullámzó idő, a folyó vize itt könnyebb, mint máshol, elmosott akvarell a felszín alatt az iszap- és agyagfelkeveredés. A kőpadok éjjel is okádják a meleget, a hőtömbök mint forró betonkockák hevernek a tereken és a parkok bokrai közt. Ha elmegy az áram, leáll a klíma, az összes szervert, roskad az élet. De ez mégsem India még, nem is Jemen, nem Belső-Ausztrália, nem Andalúzia, nem a bombayi nyomornegyed pokla, nem mekkai haláltúra, csak felforralt közép-európai ősleves. Megtart a porzó föld, talp alá hevernek roppanó gallyak, kiégett fű. Vékony jégen táncolsz a tér egy jelentéktelen és lázasan jelentőségteljes pontján, tízezer kilométert utaztál egy totemisztikus törzsi szertartásra, hogy közelebb kerülj ittléted végső értelméhez, de megint a rossz úton indulsz.

Halálod után a levegőbe temetlek, hogy könnyű legyen az Ég neked, és könnyű az újrászületés. Tested majd éles késsel feldarabolom, a Gouqu gleccsertó vizében tisztára mosom és a parti szikladarabokkal egy rézüstben összezúzom. Lesz nálam zsákban árpaliszt és kukoricazúzalék, amit összedolgozok a hússal, hogy magába szívja a vért, azután szétszórlak a sziklaszirteken és a Gouqu gleccsertó partján, hogy elhordhassák földi maradványaid a keselyűk. A hegyről nem látszik a hőség, a por. Nem látszanak az utcán heverő holttestek. Hétezer méterről nem látszik a halántékon futó vércsík, nem látszik az áradat, a hömpölygő emberfolyam.

Magadból indulj, magadba térj vissza. Mint körbejáró zarándokutak.
Középpontod az egyetlen pont, ahol helyedre lelhetsz, szellemed kútfor-
rása
e megtalált és majdnem végleg elvesztett hely szelleme.

Talpad alá heveredik a damaszkuszi út.
A megnövő árnyak közt járva kapaszkodsz egy pókfonálba.
Hallgasd a kövekben a vízerek szivárgását. Hallgasd, ahogy feltámad a
szél.
Éberen figyeld lélegzeted útját, a megiramodó vért a szívekben,
csontod roppanását az idő őrlőfogai alatt.
Úgy figyeld gondolataid, mintha kívülről látnád, képkockákat egy film-
vásznon, és amikor akarod, megállíthatod a filmet.
Akkor megállítod az időt, mint az istenek.
És körbevesz az örökéj csendje és a terméskő falakból áradó ragyogás.
Majd kilessük pirkadatkor a folyón a kérészek lélekvándorlását,
csak evezőnk csobbanása töri meg a csendet, miközben a horizont vörös-
leni kezd,
fellobbanó tüzek az alföldi tanyák fölött.

Kohán Ferenc: No. 8. Vie silenciuse, aquarelle, 11,4 x 17,4 cm